

INSTITUTUL PATRIMONIULUI CULTURAL
AMBASADA UCRAINEI ÎN REPUBLICA MOLDOVA
INSTITUTUL STUDIUL ARTELOR, FOLCLOR ȘI ETNOLOGIE
„M. RYLSKY”, UCRAINA
ASOCIAȚIA UCRAINENILOR DIN REPUBLICA MOLDOVA
COMUNITATEA UCRAINENILOR „PETRU MOVILĂ” DIN MUN. CHIȘINĂU

**Simpozionul Științific Internațional
in memoriam academicianului Constantin Popovici**

ediția a VI-a, dedicată jubileului a 30 de ani de la fondarea
sectorului „Etnologia ucrainenilor” al Centrului de Etnologie al IPC

**Міжнародний науковий симпозіум
пам'яті академіка Костянтина Поповича**

VI читання, присвячені 30-річчю заснування Сектору «Етнологія українців» Центру етнології Інституту культурної спадщини

**„Relațiile etnoculturale moldo-ucrainene
în aspect sincronic și diacronic”**

**«Молдо-українські етнокультурні зв'язки
в синхронії і діахронії»**

PROGRAMUL ȘI REZUMATELE COMUNICĂRILOR
ПРОГРАМА ТА РЕЗЮМЕ ДОПОВІДЕЙ

Chișinău, 10 noiembrie 2021
Кишинів, 10 листопада 2021

К. і. н. Оксана ДРОГОБИЦЬКА,
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,
Івано-Франківськ, Україна

Усна історія як джерело до вивчення громадського побуту сільського населення Галичини 20-х – 30-х рр. ХХ ст.

Наразі існує чимало трактувань самого терміну «усна історія». Одні дослідники визначають його як знання про минуле, що передається в усній формі, інші – як методику фіксації цих знань, ще інші – як кінцевий продукт такої фіксації, або ж окрему дисципліну із власною методологією та понятійним апаратом.

На наш погляд, цінність усних свідчень полягає у тому, що дослідник має можливість отримати інформацію безпосередньо від учасника чи свідка подій. Тому з цієї точки зору усна історія є першоджерелом, отриманим у ході опитування оповідача (респондента) інтерв'юером.

На жаль, вивчаючи побут сільського населення Галичини міжвоєнного періоду, все частіше наштовхуємося на проблему пошуку та відбору респондентів. Якщо ще два десятиліття тому вдавалося поспілкуватися із оповідачами, які народилися у 1920-х роках, то зараз все частіше доводиться мати справу не з безпосередніми свідками подій, а їхніми нащадками, тобто із вторинними спогадами. Тим не менше, наш особистий архів час від часу поповнюється записами респондентів, які детально описують своє дитинство періоду польської окупації та навіть цитують вірші, вивчені у дитячих садках («захоронках») з нагоди громадських святкувань, Шевченківських вечорів, фестин тощо.

Серед проблем, які найбільше закарбувалися у пам'ять оповідачів, виділимо: національно-патріотичне виховання тогочасної молоді; діяльність різних громадських організацій на зразок «Просвіти», «Пласту», «Союзу українок»; боротьба за соціально-економічний поступ тогочасного села під гаслом «Свій до свого по своє!»; громадська активність сільської інтелігенції (вчителів, агрономів, священиків та членів їхніх родин); свята, дозвілля та антиалкогольна боротьба галицьких селян.

Загалом, незважаючи на труднощі, пов'язані з пошуком та самим процесом опитування респондентів, вважаємо, що усні свідчення є дуже важливим та часто недооціненим джерелом до вивчення громадського побуту сільського населення Галичини 20-х – 30-х рр. ХХ ст.